De schoolleider wordt blijkens het bepaalde onder VII, 1 op voordracht van den Gouwraad (zie onder V) en den Instructeur of Commissaris van den Hoogen Raad (zie pagina 7) door dien Raad aangewezen.

De gewone onderwijzer wordt aangesteld, overgeplaatst en ontslagen door den Instructeur of Commissaris van den Hoogen Raad, en den Gouwraad c.q. den Taman Siswaraad, zulks onder nadere goedkeuring van den Hoogen Raad (VII, 3).

Tenslotte worden de salarissen (naf'kahs) der onderwijzers met inachtneming van bepaalde regelen door den Schoolraad vastgesteld in overeenstemming met den Afdeelings- (Taman Siswa) raad (VI.2). De bedoelde regelingen brengen mede, dat de salarissen nauw verband zullen houden met de inkomsten der afdeeling.

Uit het vorenstaande volgt, dat de onderwijzer, zoowel de schoolleider als de gewone leerkrachten, door een daartoe aangewezen gezag worden werkzaam gesteld tegen een loon, hetwelk in sterke mate afhankelijk is van de resultaten der schoolinrichting. Eenig bezwaar om hier van een arbeidsovereenkomst te spreken kan aan dit laatste evenwel niet ontleend worden. Bepaaldelijk ligt de zaak niet zoo, dat de onderwijzers een maatschap zouden aangaan om het voordeel der schoolexploitatie te deelen.

Mocht er bezwaar bestaan om hier van een arbeidsovereenkomst te spreken, waarvoor ik overigens geen enkele aanleiding zie, dan zou in elk geval de bepaling van artikel 2 letter c der ordonnantie van toepassing zijn, daar de onderwijzers, zooals hiervoor betoogd, niet in eigen bedrijf, maar in en voor het door een ander uitgeoefend bedrijf werkzaam zijn.

Naar

MUSEUM TAMANSISWA
DEWANTARA KIRTI GRIYA
01.157
113

Naar aanleiding van een desbetreffende opmerking van den Adviseur voor Inlandsche Zaken zou ik nog willen stellen, dat het begrip "bedrijf" in den zin der ordonnantie op de loonbelasting stellig niet aldus mag worden geïnterpreteerd dat zonder winstbejag van bedrijfsuitoefening geen sprake zou zijn. Als reeds bij de uitlegging van artikel 1 der ordonnantie op de vennootschapsbelasting de vraag of met de bedrijfsuitoefening winstvorming wordt beoogd, niet in beschouwing komt, zoodat b.v. een vereeniging, welke een wetenschappelijk proefstation exploiteert, in die heffing kan worden betrokken, zal zulk een beperking met betrekking tot de loonbelasting zeker niet zijn te verdedigen.

Na aldus te hebben vastgesteld, dat de vergoedingen der onderwijzers aan loonbelasting zijn onderworpen, rijst de vraag, op wien de plicht rust tot betaling van deze belasting, met andere woorden, wie als werkgever beschouwd moet worden. In de hoogeraangehaalde aanschrijving van den Hoofdinspecteur van Financiën van 23 Juli 1935, No.L.B. 1/66/19 wordt voor de prachtische beantwoording van deze vraag de nadruk gelegd op het feit, dat aanstelling en ontslag der onderwijzers door (of namens) den Hoogen Raad te Jogajakarta geschiedt. Echter wordt volgens artikel 3 der ordonnantie onder werkgever de schuldenaar van het loon verstaan. Het is duidelijk, dat als zoodanig slechts twee lichamen in aanmerking kunnen komen: de Taman Siswa of de betrokken afdeeling. De evenbedoelde vraag lost zich dus op in deze andere: Kan aan de afdeelingen van Taman Siswa zelfstandig bestaan worden toegekend? Deze laatste vraag meen ik ontkennend te moeten beantwoorden.